

JAN STANISŁAW MEDYŃSKI 1889-1961

MIERNICZY POLSKICH GRANIC

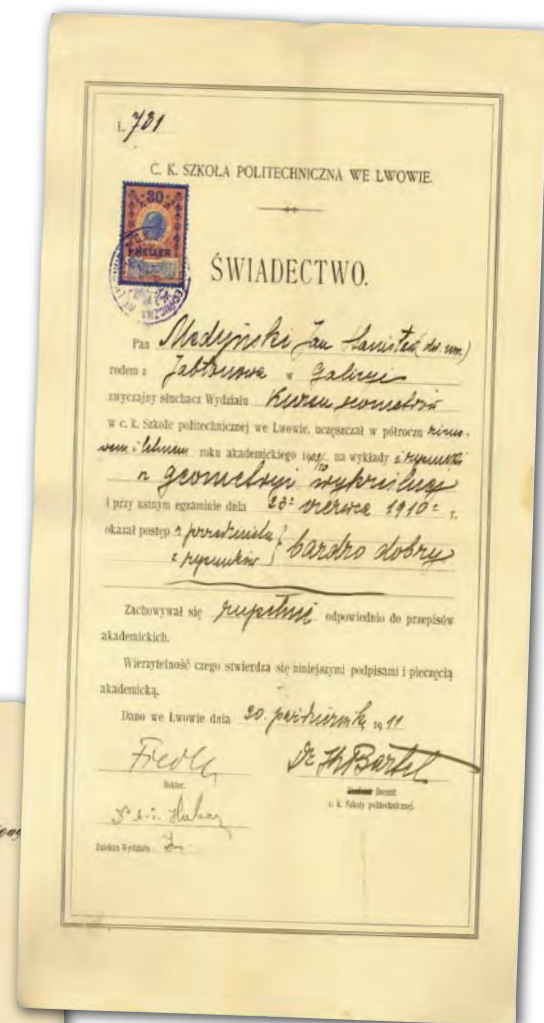
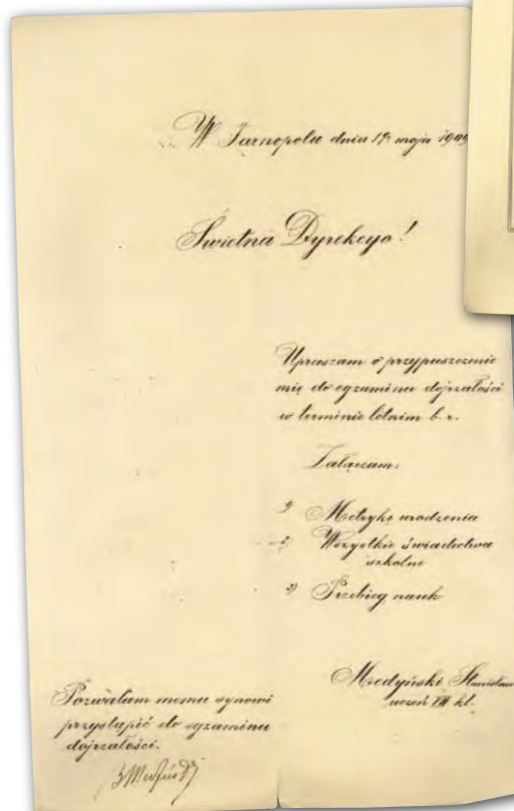
Jan Medyński był chyba jedynym polskim geodetą, który uczestniczył w pracach delimitacyjnych trzech granic Polski: z Czechosłowacją, Rumunią i Łotwą. Spróbujmy więc na podstawie zachowanych dokumentów przybliżyć jego sylwetkę i dokonania.

ADAM LINSENBARTH

• MŁODOŚĆ

Jan Stanisław Medyński urodził się 1 maja 1889 roku w Jabłonowie koło Tarnopola. Rodzicami jego byli Bazyl Medyński (syn Stefana i Anny Jezienieckiej) oraz Józefa Ewa (córka Wincentego Zaźulińskiego i Marii Szczepkowskiej). Z metryki chrztu datowanej 12 maja 1889 r. wynika, że rodzicami chrzestnymi zostali Antoni Kuhl oraz Teodozja Jezieniecka.

Do wyższej szkoły realnej uczęszczał w Tarnopolu, następnie we Lwowie i ponownie w Tarnopolu, gdzie ukończył siódmą klasę. Na ilustracji obok widnieje specjalny list do dyrektora szkoły z prośbą o „przypuszczenie” do egzaminu dojrzałości. Piękna jest forma graficzna tego

Powyżej: Świadectwo C.K. Szkoły Politechnicznej we Lwowie z ukończenia zajęć z rysunku i geometrii wykreślnej (1910 r.)
Po lewej: Prośba Jana Medyńskiego o dopuszczenie do egzaminu dojrzałości w C.K. Szkole Realnej w Tarnopolu (1909 r.); u dołu z lewej strony dokumentu zgoda ojca

Legitymacja studencka Jana Medyńskiego C.K. Szkoły Politechnicznej we Lwowie (1909 r.)

Budowa linii kolejowej w zaborze austriackim; Jan Medyński w pierwszym szeregu czwarty od prawej (1917 r.)

podania, zawierającego także adnotację ojca Bazylego Medyńskiego, iż pozwala swojemu synowi przystąpić do egzaminu. Na świadectwie dojrzałości wydanym 2 lipca 1909 roku stwierdzono, że Jan Stanisław Medyński zdał egzamin dojrzałości w myśl rozporządzenia „ministreryalnego” z 29 lutego 1908 r. i że na podstawie tego egzaminu uznano go „jednomyślnie dojrzałym do studiów w Szkole Politechnicznej”.

W czasie nauki w wyższej szkole realnej Jan Medyński otrzymywał stypendium rodzinne imienia Jezienickich ustanowione testamentem z 6 lipca 1880 r. przez ks. Marka Jezienickiego, proboszcza w Chorostkowie, zmarłego 24 czerwca 1886 roku. Fundator cały swój majątek zapisał rodzonej siostrze Teodozji Jezienickiej (matce chrzestnej Medyńskiego) z jednoczesnym zastrzeżeniem, aby spadkobierczyni przeznaczyła kwotę 6 tys. koron na stypendium rodzinne dla uzdolnionych krewnych fundatora. W akcie fundacyjnym czytamy: „Czynię to dlatego ażeby mojej rodzinie po sobie przyjąć w pomoc i im pamiątkę zostawić – wyszedłszy bowiem jako syn ludu na wyższe stanowisko w społeczeństwie (...) walczyłem z wielkimi trudnościami bez żadnej pomocy”. W dokumencie spisanim we Lwowie 3 września 1887 r. przez Radę Wydziału Krajowego Królestwa Ga-

licji i Londomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim bardzo szczegółowo określono warunki przyznawania tego stypendium.

● STUDIA NA POLITECHNICIE LWOWSKIEJ

Następnie Medyński rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. W karcie immatrykulacji, wystawionej 12 października 1909 r., stwierdzono, że „Pan Medyński Stanisław Jan wpisany jest jako słuchacz zwyczajny Wydziału Inżynieryi w c.k. Szkole Politechnicznej (...) i zapłacił takse immatrykulacyjną w kwocie 10 koron”. W ramach studiów ukończył 2-letni Kurs Geometrów. Z zachowanych świadectw wystawianych z poszczególnych przedmiotów wynika, że program obejmował m.in.: matematykę, fizykę ogólną i techniczną (z optyką), geometrię wykreślną (wykładaną przez prof. Bartla), encyklopedię rolnictwa, bonitację gleby, encyklopedię leśnictwa oraz ekonomię społeczną. Większość tych egzaminów Medyński zaliczył z wynikiem celującym.

9 lutego 1912 roku zdał egzamin, otrzymując świadectwo wystawione przez C.K. komisję egzaminu państwowego dla Kursu Geometrów. Widnieją na nim podpisy m.in. Lucjana Grabowskiego oraz Kaspra Weigla, znanych profe-

sorów Politechniki Lwowskiej. Warto podkreślić, że w czasie tych studiów Jan Medyński nadal pobierał stypendium rodzinne Jezienickich.

● W MONARCHII AUSTRO-WĘGIERSKIEJ

Pierwszą pracę otrzymał w Krajowej Dyrekcji Skarbu we Lwowie, która skierowała go jako elewa ewidencyjnego do Zbaraża. 12 października 1912 roku został powołany do jednorocznej służby wojskowej w armii austriackiej i po jej zakończeniu powrócił do pracy w Zbarażu. W grudniu 1915 roku Galicyjska Krajowa Dyrekcja Skarbu w Białej – ze względu na ukończoną pomyślnie 26 lutego 1915 trzyletnią praktykę przygotowawczą – mianowała Medyńskiego geometrą ewidencyjnym II klasy w XI klasie rangi z ważnością od 27 lutego 1915 roku. W latach 1915-16 pracował w Biurze Triangulacyjnym w Wiedniu.

W chwili wybuchu I wojny światowej Jan Medyński został przydzielony do wojsk kolejowych, a 1 sierpnia 1916 r. awansował na podporucznika. Kierował wtedy m.in. budową linii kolejowej na Bałkanach i został odznaczony przez cesarza Austro-Węgier Złotym Krzyżem Zasługi (1917). Rok później otrzymał Złoty Krzyż Zasługi z Koroną. Z dokumentu przyznającego to odznaczenie wynika,

JAK WYZNACZANO GRANICE II RZECZYPOSPOLITEJ

Określenie granic Polski po I wojnie światowej ma długą i skomplikowaną historię. Naturalnym ośrodkiem wskrzeszonego państwa polskiego stało się byłe Królestwo Kongresowe utworzone w roku 1815 na Kongresie Wiedeńskim jako osobne państwo połączone unią z Rosją. Mimo odebrania mu w roku 1832 konstytucji (nadanej przez Aleksandra I w 1815 r.), odrębność administracyjna tego kraju utrzymywała się częściowo aż do ostatnich chwil rządów rosyjskich.

NIEZAWISŁA POLSKA

W manifestie z 5 listopada 1916 roku mocarstwa centralne (Niemcy i Monarchia Austriacko-Węgierska) zapowiedziały utworzenie z okupowanych przez ich wojska ziem byłego zaboru rosyjskiego niezawisłego państwa polskiego w formie dziedzicznej monarchii konstytucyjnej, jednakże bez oznaczenia przyszłych granic. Również prezydent Stanów Zjednoczonych Woodrow Wilson w orędziu z 22 stycznia 1917 roku opowiedział się za utworzeniem zjednoczonej i niepodległej Polski. Warto podkreślić, że prezydent Wilson uważał, iż nowe granice państw powinny przebiegać „wzdłuż jasno określonych linii podziałów etnicznych”. Po wybuchu w marcu 1917 roku rewolucji w Rosji nowy rząd tymczasowy w manifestie wydanym 30 marca 1917 roku uznał niepodległość Polski, zostawiając jednak oznaczenie granic pomiędzy Polską a Rosją przyszłemu porozumieniu obu państw. Następnie mocarstwa centralne nadały byłemu Królestwu Polskiemu tymczasowy ustrój państwowy (manifest obu cesarzy z 12 września 1917 r.). Z kolei mocarstwa koalicyjne w zbiorowej deklaracji wersalskiej z 3 czerwca 1918 roku uznały zjednoczenie i niepodległość Polski za jeden ze swych współ-

Na granicy polsko-czeskiej. Jan Medyński w środku w jasnej marynarce

że w roku 1918 był komendantem kompanii nr 2014 wojsk kolejowych. Służbę wojskową w armii austriackiej zakończył w roku 1918.

W związku z upływem kolejnych trzech lat pracy C.K. Galicyjska Krajowa Dyrekcja Skarbu z siedzibą w Białej od 1 marca 1918 roku przeniosła Jana Medyńskiego do X klasy rangi poborów. W piśmie informującym o tym fakcie widnieje wzmianka, że w czasie zmobilizowania będą wyplacane tzw. pobory restryngowane. W kwietniu 1918 roku Ministerstwo Pracy w Wiedniu wydało orzeczenie, że geometrzy państwowi, którzy ukończyli studia w Wyższej Szkole Technicznej (politechnicznej) oraz zdali egzamin państwowy, mają prawo używać tytułu inżyniera. 28 sierpnia 1919 roku prezes Dyrekcji Skarbu we Lwowie mianował inżyniera Medyńskiego geometrą ewidencyjnym I klasy.

● W NIEPODLEGŁEJ POLSCE

14 lutego 1920 roku w kościele św. Mikołaja we Lwowie odbył się ślub Jana Medyńskiego z Marią Kryspiną Komarnicką. W tym samym roku Dyrekcja Skarbu we Lwowie zakwalifikowała go jako urzędnika państwowego przy władzach skarbowych w Małopolsce w IX klasie rangi.

W roku 1919 został wcielony do Wojska Polskiego w stopniu porucznika. Od listopada do kwietnia 1920 r. odbył Kurs Oficerów Kolejowych, a bezpośrednio po jego ukończeniu został awansowany na stopień kapitana. W latach 1920-21 pracował w Sztabie w Departamencie

Wojsk Kolejowych w Warszawie. Z pisma Ministerstwa Robót Publicznych z 18 stycznia 1921 r. podpisanego przez ministra Narutowicza wynika, że inż. Medyński został powołany do pracy w Departamencie Robót Publicznych Ministerstwa byłej Dzielnicy Pruskiej w Poznaniu, ale nie podjął urzędowania, ponieważ władze wojskowe pomimo dwukrotnej interwencji nie wyraziły zgody na zwolnienie go ze służ-

by wojskowej. 31 stycznia 1921 r. Ministerstwo byłej Dzielnicy Pruskiej ponownie zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wojskowych (Sekcji Wojsk Kolejowych) z prośbą o zwolnienie porucznika J. Medyńskiego ze służby wojskowej na czas nieograniczony.

Po przeniesieniu do rezerwy krótko pracował w Wydziale Pomiarowym Departamentu robót Publicznych w Poznaniu. Pismem z 1 września 1921 roku Departament Robót Publicznych zwolnił kpt. J. Medyńskiego z obowiązku objęcia służby przy Zarządzie Katastralnym w związku z zamiarem wstąpienia w służbę przy małopolskich ewidencjach katastru gruntowego. Powraca więc do Zbaraża, ale już w grudniu 1921 roku Izba Skarbowa we Lwowie przeniosła go do Lwowa. W latach 1921-22 ponownie studiował na Politechnice Lwowskiej, ale tym razem na Wydziale Komunikacji. W tym czasie pracował już jako starszy geometra ewidencyjny w ewidencji Katastru Podatku Gruntowego we Lwowie, a minister skarbu pismem z 18 lutego 1922 roku przesunął go do VIII klasy rangi urzędników państwowych przy władzach skarbowych w Małopolsce.

● PRACE DELIMITACYJNE NA GRANICY POLSKO-CZESKIEJ

W roku 1922 inż. Medyński został odelegowany do pracy w Komisji Granicznej Polsko-Czeskiej dla Śląska Cieszyńskiego, Spiszu i Orawy. Długość granicy polsko-czeskiej, na której przeprowadzono delimitację, wynosiła około 1000 km. 5 kwietnia 1923 roku, na wniosek kierownika technicznego Komisji Południowej, komisarz rządu Komisji Granicznej Polsko-Czeskiej powierzył inż. Medyńskiemu funkcję zastępcy kierownika technicznego. Warto w tym miejscu dodać, że tym kierownikiem technicznym

Polsko-rumuńska komisja graniczna; Jan Medyński siedzi w drugim rzędzie czwarty z lewej

był inż. Roman Gryglaszewski, jeden z najwybitniejszych geodetów okresu międzywojennego, który m.in. kierował pracami geodezyjno-fotogrametrycznymi na Polesiu i był autorem monografii „Zdjęcia sytuacyjne rzek Polesia metodą aerofotogrametryczną”.

Siedziba Komisji Granicznej Polsko-Czeskiej mieściła się Nowym Sączu. Większość członków Komisji w okresie wykonywania prac delimitacyjnych mieszkała tam wraz z rodzinami. Jak wynika z zachowanych dokumentów, tworzyli oni zaprzyjaźnione grono osób, czego wyrazem były m.in. bale karnawałowe organizowane w salach ratusza w Nowym Sączu.

Praca w komisji granicznej odbywała się w ramach oddelegowania ze stałego miejsca pracy, a towarzyszyły jej kolejne awanse służbowe. Dyrekcja Izby Skarbowej w Krakowie powiadomiła Medyńskiego, że minister skarbu mianował go 19 października 1923 roku starszym geometrą ewidencyjnym w VII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Z pisma Ministerstwa Robót Publicz-

nych z 28 lutego 1926 roku wynika, że inż. Medyński nadal pracował w Miejszanej Komisji Granicznej. 15 listopada 1928 roku prezydent Czechosłowacji nadał mu, jako zastępcy przewodniczącego Komisji Technicznej, order Białego Lwa 5. klasy. Z kolei minister robót publicznych 18 grudnia 1928 przyznał mu Medal X-lecia Odzyskania Niepodległości.

● PRACE DELIMITACYJNE NA GRANICY POLSKO-RUMUŃSKIEJ

Kolejny etap prac delimitacyjnych prowadzonych przez inż. Medyńskiego w latach 1928-1933 to granica polsko-rumuńska rozciągająca na długości około 350 km. Medyński pełnił tym razem funkcję kierownika technicznego Komisji Granicznej. Ze strony rumuńskiej kierownikiem technicznym był płk G. Draganescu.

Siedziba komisji mieściła się w Śniatynie. Z licznie zachowanych zdjęć widać, w jak trudnych warunkach terenowych były prowadzone prace związane z wytyczeniem, oznakowaniem oraz pomiarem przebiegu granicy. Prace wykonywało kilka grup pomiarowych i obejmowały one

nych celów wojennych. W tym samym dokumencie utworzony w sierpniu 1917 roku w Paryżu Polski Komitet Narodowy uznany został za faktyczną reprezentację narodu polskiego, a jego przedstawiciele dopuszczono do udziału w konferencji pokojowej w Wersalu.

TRAKTAT WERSALSKI

Konferencja wersalska rozpoczęła się 18 stycznia, a zakończyła 28 czerwca 1919 r. podpisaniem traktatu pomiędzy Niemcami a państwami sprzymierzonymi i stowarzyszonymi, do których zaliczono Polskę. Sygnatariusze traktatu uznali niepodległość państwa polskiego z zastrzeżeniem, że głównym mocarstwem sprzymierzonym i stowarzyszonym (tj. Francji, Anglii, Włochom, Stanom Zjednoczonym i Japonii) przysługuje prawo decyzji co do granic. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w ustawie uchwalonej 31 lipca 1919 roku zatwierdził traktat wersalski. Oznaczono w nim jedynie granicę Polski od strony Niemiec, pozostawiając określenie pozostałych granic na później. Jednak umowa graniczna z Niemcami podpisana została w Berlinie dopiero 27 czerwca 1926 roku.

SPÓR Z CZECHAMI

W traktacie podpisanym 10 sierpnia 1919 roku w Saint-Germain en Laye (zawartym pomiędzy Austrią a państwami sprzymierzonymi i stowarzyszonymi) nie określono wyraźnie ziem, które z byłego państwa austriackiego mają przypaść Polsce, pozostawiając ich ustanowienie głównym mocarstwom sprzymierzonym. Na mocy postanowienia z 26 września 1919 roku mocarstwa te zarządziły plebiscyt na Śląsku Cieszyńskim oraz w północnej części Orawy i Spiszu. Jednakże Polska i Czechy umową w Spa w czerwcu 1920 roku zrzekły się plebiscytu, ponownie powierzając rozstrzygnięcie tego sporu mocarstwom sprzymierzonym, które w wyniku decyzji z 28 lipca 1920 roku ustanowiły sporną granicę.

ZAJĘCIE GALICJI WSCHODNIEJ

Co do Galicji Wschodniej, to mocarstwa sprzymierzone i stowarzyszone uchwałą z 25 czerwca 1919 r. upoważniły Polskę do zajęcia w całości tego kraju, jednocześnie zastrzegając sobie prawo podjęcia ostatecznej decyzji w terminie późniejszym. 21 listopada 1919 roku postanowiono, że Polsce porucza się na 25 lat administrację Galicji Wschodniej pod nadzorem Ligi Narodów, ale na skutek protestu Polski z 8 grudnia 1919 roku zawieszono wykonywanie tej decyzji. Czechy i Rumunia uznały prawa Polski do tego kraju, natomiast Rosja dopiero w traktacie ryskim z 18 marca 1921 r. przyjęła linię Zbrucza jako granicę. W tym samym dokumencie ustalono także definitywną granicę polsko-rosyjską na północ od Galicji Wschodniej.

Granica polsko-rumuńska. Pomiary z użyciem fototeodolitu i stolika topograficznego

Granica Polski z Rumunią została ustanowiona w konwencji polsko-rumuńskiej podpisanej w Bukareszcie 3 marca 1921 roku, a uzupełniona w kolejnej – podpisanej także w Bukareszcie 26 marca 1926 roku.

Na posiedzeniu w Paryżu 15 marca 1923 roku Rada Ambasadorów państw sprzymierzonych na podstawie art. 87 traktatu wersalskiego zaakceptowała wschodnie granice Polski ustanowione traktatem ryskim oraz suwerenne prawa Polski do Galicji Wschodniej.

GRANICA Z LITWĄ I ŁOTWĄ

Polska i Litwa zawarły w Suwałkach 7 października 1920 roku umowę w sprawie uregulowania stosunków między obu państwami. Natomiast Sejm Ustawodawczy RP 24 marca 1922 roku przyjął ustawę o włączeniu do Rzeczypospolitej Polskiej ziemi wileńskiej.

Granica pomiędzy Polską a Łotwą została ustanowiona w początku roku 1920 w ramach konwencji wojskowej. Ciągnęła się ona na krótkiej przestrzeni samą Dźwiną, po czym biegła na południe od rzeki półkolem aż w pobliże Jeziorosów, położonych na południowy-wschód od Dyneburga, gdzie schodziły się granice Polski, Łotwy i Litwy.

ROZPORZĄDZENIE O GRANICACH

23 grudnia 1927 roku ukazało się rozporządzenie prezydenta Rzeczypospolitej o granicach państwa. Stwierdza się w nim, że granicę państwa stanowi linia ustalona w sposób przewidziany przez umowy międzynarodowe, oddzielająca obszar Rzeczypospolitej od obszaru państw sąsiednich. Założenie i utrzymanie znaków granicznych należało do ministra robót publicznych. Większa część rozporządzenia poświęcona była strefie nadgranicznej i pasowi granicznemu.

WŁĄCZENIE ZAOLZIA

Smutne wydarzenia spowodowane zajęciem przez Niemcy Austrii oraz Czechosłowacji (a także włączenie Zaolzia do Polski w październiku 1938 roku) spowodowały zmianę naszej południowej granicy. Część wschodnia Czechosłowacji została włączona do Węgier, a z części zachodniej utworzono Słowację oraz protektorat Czech i Moraw. Tak więc 1 września 1939 roku Polska od strony południowej graniczyła z Rumunią, Węgrami i Słowacją.

Granica polsko-łotewska. Osadzanie słupa granicznego na palach, okolice Borwinka

stabilizację znaków granicznych, dokonanie niezbędnych przecinek oraz wykonanie pomiarów geodezyjnych. Na wielu punktach granicznych zlokalizowanych na wierzchołkach gór budowano wieże lub sygnały triangulacyjne, często wielopiętrowe o bardzo skomplikowanej konstrukcji. Warto zauważyć, że same znaki graniczne posiadały bardzo solidną i trwałą konstrukcję. Przeważnie były to głęboko osadzone bloki betonowe, w których mocowano metalowe znaki graniczne składające się z trzech części. Część dolną stanowił metalowy stożek zakotwiczony w bloku betonowym. Część środkową stanowiła metalowa kolumna, do której z kolei był przymocowany górny metalowy znak graniczny w kształcie kostki. Na bocznych ściankach tej górnej części umieszczone były godła narodowe Polski i Rumunii oraz rok posadowienia i numer znaku granicznego. Warto zwrócić uwagę, że na tej górnej powierzchni słupa można było bezpośrednio stawiać teodolit.

Niezmiernie trudny, zwłaszcza w warunkach górskich, był transport zarówno sprzętu mierniczego, jak i znaków granicznych oraz materiałów budowlanych. Zasadniczym środkiem transportu były furmanki, a w wielu przypadkach dźwigi. Dużym utrudnieniem w realizacji prac były kłopoty z zakwaterowaniem. Często nocowano w namiotach lub szałasach górskich.

Podstawowe narzędzia i instrumenty pomiarowe stanowiły taśmy i łąty drewniane do pomiarów długości (te ostatnie zwłaszcza w terenach o dużych deniwelacjach), teodolity wraz z tarczami celowniczymi, niwelatory, a także fototeodolity. Poza fotogrametrycznymi zdjęciami na-

ziemnymi, wykonywano także fotogrametryczne zdjęcia lotnicze z wykorzystaniem ręcznej kamery fotogrametrycznej. Zdjęcia robiła 64. Eskadra Wywiadowcza 6. pułku lotniczego z samolotów Pote XXVII. Szkolenie w zakresie wykonywania prac fotogrametrycznych prowadził znany polski fotogrametra okresu międzywojennego prof. Bronisław Piątkiewicz, który w latach po II wojnie światowej był kierownikiem Katedry Fotogrametrii na Politechnice Warszawskiej [sylwetkę prof. Piątkiewicza przedstawiliśmy w GEODECIE 12/2005 – red.].

Z pisma podpisanego przez prezydenta RP Ignacego Mościckiego (datowanego 25 marca 1931 r.) wynika, iż inż. Medyński, będący w tym czasie radcą w Ministerstwie Robót Publicznych, kontynuował prace delimitacyjne na tej granicy jako przewodniczący Komisji Technicznej w Komisji Mieszanej Polsko-Rumuńskiej i przewodniczący polskiej delegacji. Do marca 1932 inż. Medyński był zameldowany w Śniatynie.

● GRANICA POLSKO-ŁOTEWSKA

Pomiar granicy polsko-łotewskiej to ostatni etap działalności inż. Medyńskiego związany z ustalaniem granic II Rzeczypospolitej. Był tu jednocześnie delegatem rządu polskiego w Mieszanej Komisji Delimitacyjnej Polsko-Łotewskiej i przewodniczącym delegacji polskiej w tej Komisji. Będący w tym czasie radcą ministerialnym w VI stopniu służbowym w Ministerstwie Komunikacji inż. Medyński został powołany na to stanowisko przez ministra spraw zagranicznych 17 marca 1933 r. Z kolei minister komunikacji M. Butkiewicz 17 lutego 1934 r. niezależnie powierzył inż. Medyńskiemu kierownictwo tech-

niczne dla ustalenia granicy polsko-rumuńskiej. Praca polegała na uzupełnieniu zniszczonych znaków granicznych, ukończeniu prac biurowych oraz oddaniu granicy władzom administracyjnym latem 1934 roku.

Granica polsko-łotewska stanowiła jeden z najkrótszych odcinków granicy II Rzeczypospolitej, mierzyła bowiem tylko około 100 km. Przebiegała przez tereny nizinne, ale w kilku miejscach – przez jeziora i tereny bagienno-podmokłe. W związku z tym niezbędne było wykonanie specjalnych znaków granicznych posadowionych na palach, a w wielu przypadkach – przeprowadzenie melioracji odcinków granicznych. Z zachowanych zdjęć wynika, że wszystkie znaki graniczne były obudowane pryzmą kamieni, a z kolei znaki na jeziorach wymagały zatapiania specjalnych betonowych kręgów.

W roku 1933 prezes Rady Ministrów odznaczył inż. Medyńskiego Złotym Krzyżem Zasługi, a w roku 1938 minister komunikacji nadał mu Brązowy i Srebrny Medal za Długoletnią Służbę. Do wybuchu wojny inż. Medyński pracował w Wydziale Mierniczym Ministerstwa Komunikacji.

● II WOJNA ŚWIATOWA ORAZ OKRES POWOJENNY

24 sierpnia 1939 r. kpt. Medyński zgłosił się do służby czynnej w 2. Batalionie Mostów Kolejowych, a następnie został powołany do Sztabu Generalnego. Wraz z nim 16 września 1939 r. przekroczył granicę polsko-rumuńską i znalazł się w obozie dla internowanych. W związku z kradzieżą paszportu nie mógł wyjechać z Rumunii, a po aneksji tego kraju przez Niemcy dostał się do oflagi VIB

W oflagi VIB Dössel w Westfalii; Jan Medyński w drugim szeregu w środku

w Dössel koło Warburga w Westfalii. Przebywał tam od 21 kwietnia 1941 r. do zakończenia wojny. Po wyzwoleniu obozu przez wojska alianckie trafił do podobozu Hampenhausen.

Główny Urząd Pomiarów Kraju przy Prezydium Rady Ministrów w piśmie z 12 października 1945 roku zwrócił się do Państwowego Urzędu Repatriacyjnego przy Ministerstwie Administracji Publicznej o spowodowanie szybkiego powrotu do kraju Medyńskiego z uwagi na brak fachowców. Po przyjeździe do kraju Medyński kontynuował pracę w Ministerstwie Komunikacji na stanowisku naczelnika Wydziału Geodezji, pełniąc jednocześnie funkcję głównego geodety resortu. W roku 1954 – w myśl art. 12 ustawy o stopniu inżyniera z 28 stycznia

1948 roku – uzyskał stopień magistra nauk technicznych nadany przez dziekana Wydziału Geodezyjnego Politechniki Warszawskiej. W lipcu 1957 roku uchwałą Rady Państwa Medyński odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W czerwcu 1958 roku otrzymał podziękowanie ministra komunikacji za długoletnią i nienaganną pracę w resorcie komunikacji. Po przejściu na emeryturę mgr inż. Medyński kontynuował zapoczątkowane wcześniej wykłady w Technikum Kolejowym w Warszawie aż do ostatnich dni swego życia.

Zmarł w Warszawie 19 czerwca 1961 roku i został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

Jan Medyński w okresie pracy w Ministerstwie Komunikacji. Legitymacja Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski (1957 r.)

ADAM LINSENBARTH

Autor składa serdeczne podziękowanie pani Krystynie Markwart, córce mgr. inż. Jana Medyńskiego, za przekazanie dokumentacji rodzinnej, która pozwoliła na odtworzenie życia zawodowego jej Ojca i opracowanie powyższego artykułu.

Tematyka wyznaczenia granic naszego kraju bliska jest autorowi niniejszego szkicu biograficznego, ponieważ prapradziad autora Aleksander Linsensbarth, porucznik (późniejszy pułkownik) w Korpusie Inżynierów Królestwa Polskiego, w roku 1815 prowadził prace delimitacyjne na granicy z Prusami.